

Kl. 17:04

Lise von Seelen (S):

Jeg hæfter mig ved, at ministeren siger her til sidst, at hun har lyttet sig frem til, at der både økonomisk, kulturelt og socialt er et ønske om et samfund med stor lighed. Det glæder mig meget, at ministeren hæfter de tre ting sammen, for jeg synes, at vi i debatten her i dag har oplevet et ønske om at adskille det økonomiske fra det kulturelle og det sociale, og de to ting giver for mig ingen mening. Ingen af delene kan stå alene. Hvis vi ønsker lige muligheder, hænger de tre ting sammen. Og det er simpelt hen en nødvendighed, for at vi kan sige med alvor, at vi ønsker at give mennesker lige muligheder.

Jeg vil bare lige lytte efter, om ministeren er enig med mig i det synspunkt, så jeg kan gå og glæde mig over det på min hjemfart her om lidt.

Kl. 17:05

Formanden:
Ministeren.

Kl. 17:05

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Det er jo netop virkelig den samlede politik, der er blevet ført, som er forklaringen på, at så mange mennesker er kommet i arbejde. Altså, det er jo også det, at der er lavet nogle ændringer i reglerne, så det kan betale sig at arbejde. Det har jo været med til at sikre, at mennesker, der ellers levede på overførselsindkomster, er kommet i arbejde. Og det har jo også været med til at sikre, at det var nemmere for indvandrere at blive integreret og dermed også mindske de kulturelle uligheder. Så på den måde hænger ting sammen.

Selvfølgelig er det da vigtigt for livskvaliteten, at man har et ordentligt indkomstgrundlag, men den allervigtigste måde at sikre det på, er ved at sikre, at folk er i stand til at tjene deres egne penge, at der er arbejde til dem, og at der er mulighed for at få de job.

Kl. 17:05

Formanden:

Fru Lise von Seelen.

Kl. 17:05

Lise von Seelen (S):

Ikke desto mindre synes jeg, at vi har set forsøg på her i dag at tale om et nyt begreb, en ny ulighed, hvor økonomien ingen rolle har at spille. Men jeg hører, at der deler ministeren min opfattelse af, at man ikke kan skille tingene ad på den måde.

Så vil jeg gerne spørge, i forhold til at kommunerne har haft en øget aktivitet og dermed

øgede udgifter til særligt sårbare børn og unge: Vil ministeren love, hvis vi igen skal tage det alvorligt med de lige muligheder, at kommunerne får mulighed for faktisk at løfte deres opgaver, altså at de ikke bliver straffet økonomisk for at leve op til det, som jo står i serviceloven?

Vi har jo mange tilbagemeldinger om, at kommuner er meget tilbageholdende med den her indsats, fordi den koster mange penge, og fordi de har en risiko for at blive straffet. Og her kan vi altså se, der er en øget aktivitet, der er en merudgift for kommunerne. Hvordan har ministeren tænkt sig at ville leve op til, at kommunerne ikke forsøger at stramme loven, sådan at de her børn og unge ikke får det, de har brug for?

Kl. 17:07

Formanden:
Ministeren.

Kl. 17:07

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Lige først til spørgsmålet om den ny ulighed vil jeg sige, at tankegangen jo er den, at der også er mange mennesker, man ikke hjælper ved at hæve de sociale ydelser. De unge, der har svært ved at komme i gang med en uddannelse eller at fastholde en uddannelse, hjælper man jo ikke ved at øge SU'en, og man hjælper ikke andre mennesker ind på arbejdsmarkedet ved at hæve kontanthjælpen.

Det betyder jo ikke, at de ikke har brug for flere penge at leve for, men det får de ved, at man hjælper dem ind på arbejdsmarkedet. Den indsats kan jo også godt koste penge, men man skal ikke bruge de penge, man har, på at hæve ydelserne, man skal bruge dem på at hjælpe de mennesker, der har svært ved at komme ind og få fodfæste på arbejdsmarkedet.

Med hensyn til børnene vil jeg sige, at det jo er meningen, at de sociale ordførere bliver indkaldt inden sommerferien, hvor vi skal drøfte en fælles indsats, som jeg har nogle planer om, og som jeg vil orientere om der.

Kl. 17:08

Formanden:

Så er det fru Marianne Jelved for en kort bemærkning.

Kl. 17:08

Marianne Jelved (RV):

Jeg har jo for givet udtryk for, at kommunernes ansvar for at tage sig af børn, der måske skal anbringes eller i hvert fald skal have en behandlingsmulighed, ikke er noget, der er underlagt det kommunale selvstyre i den forstand, at kommunen kan vælge et serviceniveau. Det er fak-